

[Poul Hansen (Kalundborg).]

det med disse tal taget i betragtning var noget misvisende, når det ærede medlem i sin valgtale forklarede, at nu havde vi fået fuld beskæftigelse i Danmark, medens arbejdsløsheden var stigende i Norge. Det gav i hvert fald ikke lytterne det indtryk, som svarede til virkeligheden.

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard mente, at jeg havde sagt noget helt forkert, når jeg sagde, at forudsætningen for bevægelighed på arbejdsmarkedet var høj og stabil beskæftigelse, kan jeg give det ærede medlem den indrømmelse, at jeg udtalte mig lidt for knapt herom. Jeg burde have sagt, at forudsætningen er, at de fagorganiserede arbejdere føler sig overbevist om, at der føres en økonomisk politik, hvis målsætning er høj og stabil beskæftigelse. Det siger sig selv, at viljen til at slække på faggrænserne vil være størst, når der føres en sådan politik.

Jeg vil gerne gøre nogle få bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen og til det ærede medlem hr. Viggo Starcke. Jeg finder ingen anledning til en længere diskussion med det ærede medlem hr. Aksel Larsen, ikke alene af den grund, at han er en mester i at fordreje andres udtalelser og fordreje kendsgerningerne, så at en virkelig diskussion er umulig, men også fordi det er forgæves at diskutere med ham; intet argument gør indtryk på ham. Han står, hvor han står, og kan ikke andet.

Som eksempel på hans fordrejelse kan jeg nævne hans udlægning af valgresultatet den 22. september og hans udlægning af min gengivelse af Arne Sørensens udtalelse om det frugtbare lavland. Han gør uden videre Arne Sørensens idylliske skildring til min, skønt jeg udtrykkelig tog afstand fra den og derigennem motiverede nødvendigheden af en reformpolitik.

På lignende måde fremsatte det ærede medlem løse og udokumenterede påstande om, hvad socialdemokratiske folketingskandidater havde sagt under valgkampen. Endelig påstod han, at jeg havde vendt mig skarpt imod socialismen, og at socialdemokratiet havde afskrevet socialismen, fordi vi i „Vejen til fremskridt“ havde sagt, at samfundet er tjent med et samspil af privat erhverv, Kooperation, andels-

bevægelse, kommunal og statslig drift. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem kan lade sig ophidse derover. Findes der ikke også privat ejendomsret til produktionsmidler i de kommunistisk styrede lande bag jerntæppet? Iøvrigt lader vi os ikke belære af det ærede medlem om, hvad socialisme er, og da slet ikke om, hvad demokratisk socialisme er. Når hans såkaldte socialistiske indstilling kan tolerere og billige, at sovjetrussiske tanks køres op mod demonstrerende arbejdere i Berlin, og alt, hvad der iøvrigt foregår af menneskenedværdigende tvang i de kommunistisk styrede lande, så giver jeg ikke fem flade øre for den socialistiske indstilling, der er hans.

Også det ærede medlem hr. Viggo Starcke opholdt sig ved, hvad vi har sagt om samspillet mellem de forskellige ejendoms- og bedriftsformer, og han gjorde det, synes jeg, på en sådan måde, at de tåbeligheder, gamle fader Holberg lægger Erasmus Montanus i munden, blev slået helt af marken af det ærede medlem. At ville et sådant samspil, sagde han, var jo det samme som at ville oprustning og nedrustning på samme tid. Har det ærede medlem da haft så travlt med at søge sit eksempelmateriale så vide om jord og så dybt i historien, at han slet ikke opfatter det levende liv omkring sig? Vi har jo samspillet allerede i dag, omend ikke i den form, vi anser for ideel. Vi har det private erhverv, vi har Kooperationen og andelsbevægelsen; det behøver formodentlig ikke nærmere påvisning. Men vi har også statsdrift, statsbanerne f. eks., og vi har kommunal drift: gasværker, elektricitetsværker og vandværker. De forskellige former kan udmærket trives side om side. Derfor tror jeg også, at det ærede medlem hellere skulle interessere sig for sin egen menu. Man kan ganske vist ikke længere sige, at det er de mange kokke indenfor hans parti, der fordærver maden. De er efterhånden blevet noget få, men maden kan jo ikke siges at være blevet bedre, og såvidt jeg har kunnet læse i retsforbundets blad „Vejen frem“, er man efterhånden kommet slemt i tvivl om, hvad der skal gøres for at skaffe en tillokkende spiseseddel.

Sidst tog nu det ærede medlem det tyske økonomiske opsving til indtægt for rets-